

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 847

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 29 noiembrie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 1.277 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 și art. 108 ⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă	2-3	1.158. — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011	12
Decizia nr. 1.278 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă	3-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 1.279 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă	5-6	610/M.46/4.380/265/10.201/149. — Ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale, al ministrului apărării naționale, al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului, al directorului Serviciului de Telecomunicații Speciale, al directorului Serviciului Român de Informații și al directorului Serviciului de Informații Externe privind stabilirea criteriilor sectoriale și pragurilor critice aferente pentru identificarea infrastructurilor critice naționale din sectorul tehnologia informației și comunicațiilor	13-14
Decizia nr. 1.281 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 104 din Codul de procedură civilă	6-8	944. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind aprobarea tarifelor pentru deservire generală în transportul feroviar public de călători	15-16
Decizia nr. 1.380 din 18 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	8-11		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.277**

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 și art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 și art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Radu Comaniță în Dosarul nr. 376/301/2010 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.294D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât aceasta nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 376/301/2010, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adrian Radu Comaniță într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prin efectul acestora, cererile sale de recuzare și reexaminare a amenzii judiciare dispuse au fost soluționate într-un cadru neconstituțional și, în consecință, cauza sa nu a fost supusă unei judecăți imparțiale.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 34 din Codul de procedură civilă reglementează o procedură simplă și operativă de soluționare a cererii de recuzare, iar încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul. Se susține că art. 108⁵ a fost adoptat de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție. De asemenea, instanța face referire la jurisprudența Curții Constituționale, menționând, exemplificativ, Decizia nr. 268 din 6 martie 2008, Decizia nr. 972 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 836 din 8 iulie 2008 și Decizia nr. 200 din 17 februarie 2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 34: „*Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.*”

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai o dată cu fondul.

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.”;

— Art. 108⁵ alin. 1 și 3: „*Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.*”

[...]

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia s-a limitat doar la indicarea unor texte din Constituție pretins a fi încălcate, fără a explica în mod concret în ce constă relația de contrarietate dintre dispozițiile legale atacate și normele fundamentale invocate.

În jurisprudența sa, Curtea a apreciat că menționarea formală a unor texte din Constituție pretins a fi încălcate, fără a explica în mod concret în ce constă relația de contrarietate dintre dispozițiile legale atacate și normele fundamentale invocate, nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 495 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 555 din 23 iulie 2008, și Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008.

În aceste condiții, Curtea constată că autorul excepției nu a motivat pretinsa contrarietate a dispozițiilor art. 34 și art. 108⁵

alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă cu prevederile Constituției și, neputându-se substitui autorului acesteia în vederea argumentării excepției, urmează a respinge ca inadmisibilă excepția invocată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 și art. 108⁵ alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Radu Comaniță în Dosarul nr. 376/301/2010 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.278

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Primăria Comunei Bradu în Dosarul nr. 12.990/280/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.307D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând trimitere la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.990/280/2009, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Primăria Comunei Bradu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile prin care a fost validată poprirea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât creditorul se poate îndrepta direct împotriva terțului poprit în scopul valorificării creanței, fiind astfel încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece actul juridic în baza căruia terțul poprit îi datorează debitorului o sumă de bani nu poate avea efecte decât între părțile sale, conform principiului relativității. De asemenea, autoarea excepției de neconstituționalitate arată că prin textul legal criticat se dă posibilitatea executorului judecătoresc de a sesiza instanța, care nu este în niciun fel parte a raportului juridic dintre debitor și terțul poprit, fiind doar o autoritate a statului investită cu punerea în executare a hotărârilor judecătorești ori a altor titluri executorii, fiind astfel încălcat principiul disponibilității din dreptul civil și, implicit, dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul Argeș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale invocate nu aduc nicio atingere dreptului la un proces

echitabil al debitorului, care beneficiază de aceleași drepturi și garanții procesuale ca și celelalte părți implicate în această procedură.

Nici critica privind încălcarea liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil, formulată din perspectiva pretensei nerespectări a principiului disponibilității, nu poate fi reținută, întrucât, potrivit art. 49 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, „Executarea silită și celelalte acte care sunt de competența executorului judecătoresc se îndeplinesc la cerere, dacă legea nu dispune altfel.”

Cât despre încălcarea principiului relativității, instanța apreciază că, în primul rând, situația premisă, și anume raporturile juridice obligaționale stabilite prin titluri executorii, sentințe judecătorești definitive și irevocabile, raporturi care nu pot fi schimbate prin voința părților, nu este similară cu cea emanând din acte juridice care reprezintă voința exclusivă a părților contractante atât din punctul de vedere al nașterii lor, cât și al desființării lor. În plus, instituția validării popririi poate fi asimilată excepțiilor de la principiul invocat, cel al relativității, prin unirea a două raporturi juridice succesive, mediate, într-unul singur, direct, venindu-se astfel în întâmpinarea creditorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul cuprins: *„Dacă terțul poprit nu-și mai îndeplinește obligațiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi.”*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Primăria Comunei Bradu în Dosarul nr. 12.990/280/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului din Constituție, raportat la art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, reținând în acest sens, prin Decizia nr. 1.164 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 28 octombrie 2009, că acestea nu aduc nicio atingere dreptului la un proces echitabil al debitorului, care beneficiază de aceleași drepturi și garanții procesuale ca și celelalte părți implicate în această procedură. Astfel, potrivit art. 460 alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța de executare sesizată cu cererea de validare a popririi „va cita creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit și [...] va da o hotărâre de validare a popririi prin care va obliga terțul poprit să plătească creditorului, în limita creanței, suma datorată debitorului [...]”. Ca urmare, numai în contradictoriu cu aceștia (creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit), ca părți ale raportului juridic dedus judecății, se analizează dacă terțul poprit datorează debitorului sume de bani, cu respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil.

Curtea a reținut că este neîntemeiată și critica privind încălcarea liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil, formulată din perspectiva pretensei nerespectări a principiului disponibilității, întrucât, potrivit art. 49 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, „Executarea silită și celelalte acte care sunt de competența executorului judecătoresc se îndeplinesc la cerere, dacă legea nu dispune altfel”.

Pentru aceleași motive arătate mai sus, Curtea a reținut că nu sunt încălcate nici prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.279

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Sobco în Dosarul nr. 6.602/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.353D/2010.

La apelul nominal se prezintă partea Societatea Comercială „Fulgerul Prod Transport” — S.R.L. din București, prin lichidator judiciar AMD Grup Expert SPRL din București, prin avocat Dănuț Dinu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.602/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Nicolae Sobco din București, într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației în anulare formulate împotriva unei decizii civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât condiționează suspendarea judecării de aprecierea unor participanți la procesul civil și împiedică părțile aflate în proces de a da eficiență existenței unor drepturi ce fac obiectul altei judecări, limitând în mod ilegal egalitatea acestora în fața legii. Mai mult, sintagma „poate” este de natură să îngreudească accesul la justiție pentru cetățenii care invocă existența sau inexistența unui drept ce face obiectul altei judecări.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul cuprins:

„*Instanța poate suspenda judecata:*

1. *când dezlegarea pricinii atârnă, în totul sau în parte, de existența sau neexistența unui drept care face obiectul unei alte judecări;*

2. *când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 privind principiul priorității dreptului comunitar și art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție, precum și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, de exemplu, prin Decizia nr. 120 din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 23 martie 2009, Decizia nr. 1.131 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2009, și prin Decizia nr. 29 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 26 februarie 2004. Cu acele prilejuri Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate reglementează cazuri de suspendare facultativă a judecării procesului civil, iar instanța, având posibilitatea de a aprecia oportunitatea suspendării cursului judecării, este chemată să cenzureze toate acele cazuri care ar putea constitui pretext pentru tergiversarea judecării. Prin urmare, lăsarea măsurii suspendării la aprecierea judecătorului, atunci când dezlegarea pricinii depinde de existența unui drept care face obiectul unui alt proces aflat în curs, este menită să îi permită acestuia să își exercite rolul activ, sancționând eventualele tentative de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale, incontestabil mai eficient decât în situația în care suspendarea ar avea caracter imperativ.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Sobco în Dosarul nr. 6.602/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.281

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 104 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 104 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Europencils” — S.A. din Sibiu în Dosarul nr. 173/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.422D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate, Societatea Comercială „Europencils” — S.A. din Sibiu, a depus la dosar un înscris prin care solicită admiterea excepției invocate și judecarea cauzei în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând că art. 93 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387 din 22 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, prevede posibilitatea transmiterii actelor de sesizare a instanței inclusiv prin fax.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 173/1/2010, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 104 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Europencils” — S.A. din Sibiu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei decizii comerciale privind reziliere contract.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât legiuitorul nu a putut anticipa, la momentul adoptării Codului de procedură civilă, că mijloacele de comunicare cu instanțele se vor diversifica (fax, e-mail etc.), situație în care normele art. 104 din Codul de procedură civilă îngăduiesc liberul acces la justiție și folosirea căilor de atac corespunzător noilor mijloace tehnice.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile legale nu contravin principiilor constituționale pentru că există modalități alternative de transmitere a actelor de procedură către instanțele judecătorești, respectiv prin serviciul registratură și prin poștă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acestea sunt dispoziții procedurale prin care sunt reglementate condițiile de admisibilitate și transmitere a actelor de procedură către instanțele judecătorești. Articolul 104 din Codul de procedură civilă nu îngăduiește liberul acces la justiție și nici nu împiedică părțile interesate să apeleze la instanțele judecătorești și să se prevaleze de toate garanțiile procesuale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 104 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul cuprins: „*Actele de procedură trimise prin poșta instanțelor judecătorești se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poștal înainte de împlinirea lui.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dreptul fundamental de acces liber la justiție este consacrat prin art. 21 din Constituție, potrivit căruia orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor sale legitime. Legea fundamentală nu interzice stabilirea prin lege a anumitor condiții sau reguli de procedură în privința exercitării acestui drept, ci — dimpotrivă — statuează în art. 126 alin. (2): „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

Curtea reține că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la liber acces la justiție, în acest sens fiind Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, în care s-a stabilit că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se îndeplinește și este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

Principiul accesului liber la justiție trebuie interpretat și prin prisma art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Cu privire la interpretarea acestui articol Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că dreptul de acces la un tribunal nu este un drept absolut, existând posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept (Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragrafele 37—38).

Totodată, în Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 22 octombrie 1996, pronunțată în Cauza *Stubbings împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragrafele 51—52, a reținut că instituirea unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termenele de prescripție și cele de decădere sau sancțiunile pentru nerespectarea acestora nu sunt de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenție, acestea

fiind restricții admise atât timp cât nu aduc atingere dreptului la un tribunal în substanța sa, iar în Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în Cauza *Z și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 93, a statuat că „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut” și că „acesta poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni”.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale cu privire la existența termenelor procedurale, de exemplu în Decizia nr. 123 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 22 martie 2006, Curtea a statuat că instituirea termenelor procedurale a avut în vedere securitatea și stabilitatea raporturilor juridice și nicidecum îngrădirea accesului liber la justiție.

Referitor la art. 104 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că prin dispozițiile procedurale criticate de autorul excepției nu se limitează drepturile părților de a comunica cu instanțele judecătorești, deoarece nimic nu le împiedică pe acestea să se adreseze instanțelor prin orice mijloace, cu condiția — subînțeleasă — de a o face în termenele prevăzute de lege. În speță, fiind vorba despre declararea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, comunicarea prin fax a acesteia la dosar este posibilă înăuntrul termenului legal, întrucât dispozițiile art. 104 din Codul de procedură civilă impun tocmai comunicarea actelor de procedură înăuntrul termenelor legale și nu, neapărat, o anumită modalitate de comunicare a acestora.

De asemenea, Curtea reține că textul criticat nu exclude nici explicit, nici implicit alte modalități de comunicare a actelor de procedură, altele decât transmiterea prin poștă. Acest text reprezintă o reglementare normativă tehnică care stabilește regula generală în privința actelor de procedură trimise instanțelor prin poștă, care se socotesc a fi îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poștal înainte de împlinirea acestui termen. Astfel, momentul de la care începe să curgă termenul nu poate fi afectat sau modificat de modalitatea de comunicare sau notificare a actelor de procedură.

De altfel, Codul de procedură civilă aduce în prim plan și alte modalități de comunicare a actelor de procedură, de exemplu, prin art. 82 alin. 1, art. 86 alin. 3 sau art. 132 alin. 2. În acest sens, Curtea observă că alin. 3 al art. 86 din Codul de procedură civilă, sediul general al materiei în privința modalităților de comunicare a actelor de procedură, prevede că „în cazul în care comunicarea [...] nu este posibilă, aceasta se va face prin poștă, cu scrisoare recomandată cu dovadă de primire sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia”.

Totodată, Curtea observă că Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387 din 22 septembrie 2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, prevede la art. 93 că „Actele de sesizare a instanței, depuse personal sau prin reprezentant, sosite prin poștă, curier ori fax, se depun la registratură, unde, în aceeași zi, după stabilirea obiectului cauzei, primesc număr din aplicația ECRIS și dată certă”, fiind, deci, evident că actele procedurale pot fi transmise și prin alte mijloace de comunicare decât prin poștă sau depuse personal.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 104 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Europencils” — S.A. din Sibiu în Dosarul nr. 173/1/2010 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.380

din 18 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte	11.935/63/2010,	13.417/63/2010,	13.391/63/2010,
Acsinte Gaspar	— judecător	3.020/104/2010,	12.655/63/2010,	12.779/63/2010,
Aspazia Cojocaru	— judecător	12.448/63/2010,	12.657/63/2010,	3.033/104/2010,
Petre Lăzăroiu	— judecător	13.422/63/2010,	13.726/63/2010,	13.740/63/2010,
Mircea Ștefan Minea	— judecător	11.737/63/2010,	12.658/63/2010,	3.514/104/2010,
Ion Predescu	— judecător	12.778/63/2010,	11.153/63/2010,	15.647/63/2010,
Puskás Valentin Zoltán	— judecător	12.542/63/2010,	11.838/63/2010,	11.860/63/2010,
Tudorel Toader	— judecător	12.659/63/2010 și 13.988/63/2010.		
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent			

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în Dosarul nr. 12.780/63/2010 și care formează obiectul Dosarului nr. 912D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 913D—927D/2011, 929D/2011, 931D—933D/2011, 941D—959D/2011, 968D—969D/2011, 972D/2011 și 976D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în dosarele nr. 3.232/104/2010, 3.130/104/2010, 13.635/63/2010, 13.302/63/2010, 2.866/104/2010, 12.543/63/2010, 11.944/63/2010, 12.209/63/2010, 12.754/63/2010, 3.441/104/2010, 3.359/104/2010, 3.497/104/2010, 3.060/104/2010, 3.498/104/2010, 18.939/63/2010, 12.161/63/2010, 12.753/63/2010, 12.028/63/2010, 3.115/104/2010,

La apelul nominal răspunde în Dosarul nr. 929D/2011 reprezentantul părții Aurelia Dumitrescu, domnul avocat Ștefan Dan Dumitrescu, din cadrul Baroului Dolj. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că în dosarele nr. 932D/2011 și nr. 933D/2011 părțile Nicolae Gheorgheache și Teodora Scherăr au depus întâmpinări prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 913D—927D/2011, 929D/2011, 931D—933D/2011, 941D—959D/2011, 968D—969D/2011, 972D/2011 și 976D/2011 la Dosarul nr. 912D/2011.

Reprezentantul părții Aurelia Dumitrescu, precum și cel al Ministerului Public arată că sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 913D—927D/2011, 929D/2011, 931D—933D/2011, 941D—959D/2011, 968D—969D/2011, 972D/2011 și 976D/2011 la Dosarul nr. 912D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții Aurelia Dumitrescu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune, în acest sens, concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile Legii nr. 119/2010 nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 10, 17, 24 și 27 iunie și 1, 4 și 8 iulie 2011, pronunțate în dosarele nr. 12.780/63/2010, 3.232/104/2010, 3.130/104/2010, 13.635/63/2010, 13.302/63/2010, 2.866/104/2010, 12.543/63/2010, 11.944/63/2010, 12.209/63/2010, 12.754/63/2010, 3.441/104/2010, 3.359/104/2010, 3.497/104/2010, 3.060/104/2010, 3.498/104/2010, 18.939/63/2010, 12.161/63/2010, 12.753/63/2010, 12.028/63/2010, 3.115/104/2010, 11.935/63/2010, 13.417/63/2010, 13.391/63/2010, 3.020/104/2010, 12.655/63/2010, 12.779/63/2010, 12.448/63/2010, 12.657/63/2010, 3.033/104/2010, 13.422/63/2010, 13.726/63/2010, 13.740/63/2010, 11.737/63/2010, 12.658/63/2010, 3.514/104/2010, 12.778/63/2010, 11.153/63/2010, 15.647/63/2010, 12.542/63/2010, 11.838/63/2010, 11.860/63/2010, 12.659/63/2010 și 13.988/63/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010**, excepție ridicată, din oficiu, în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de recalculare a pensiei în baza Legii nr. 119/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât o lege nu poate diminua cuantumul pensiilor aflate în plată decât cu încălcarea principiului neretroactivității legii. Totodată, se arată că pensia în sine constituie un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât reducerea pensiei echivalează cu încălcarea dreptului de proprietate privată. Sunt invocate în acest sens hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauzele *Wieczovek împotriva Poloniei*, *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, *Rasmussen împotriva Poloniei* și *Domalewski împotriva Poloniei*.

În dosarele nr. 912D—927D/2011, 929D/2011, 931D—933D/2011 și 956D—959D/2011 se mai susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), creând discriminare între militari, polițiști și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, pe de o parte, și ceilalți beneficiari de pensii speciale, pe de altă parte, printr-o diferență nejustificată de tratament în privința plății pensiilor, ce constă în folosirea unui stagiou complet de cotizare diferit, mult mai redus în cazul militarilor, față de ceilalți beneficiari ai pensiei de serviciu, sens în care este dat exemplul grefierilor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosare, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că aceasta privește numai dispozițiile art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010, texte asupra cărora Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 1 lit. c): „Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare:

[...]

c) pensii de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea;”;

— Art. 3: „(1) Pensiiile prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația pensiilor dintre cele prevăzute la alin. (1), care au fost stabilite în baza legilor speciale, pensia din sistemul public se determină considerându-se a fi îndeplinite condițiile de acordare prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, se elaborează metodologia de recalculare a pensiilor prevăzute la art. 1, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului”.

Se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi și ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată. Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a statuat, în mod principal, că textele de lege criticate, conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, afectează pensiile speciale doar pe viitor, și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*.

Având în vedere că pensiile speciale nu reprezintă un privilegiu, ci au o justificare obiectivă și rațională, Curtea a considerat că acestea pot fi eliminate doar dacă există o rațiune, o cauză suficient de puternică spre a duce în final la diminuarea prestațiilor sociale ale statului sub forma pensiei. Or, în cazul Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, o atare cauză o reprezintă necesitatea reformării sistemului de pensii,

reechilibrarea sa, eliminarea inechităților existente în sistem și, nu în ultimul rând, situația de criză economică și financiară cu care se confruntă statul, deci atât bugetul de stat, cât și cel al asigurărilor sociale de stat. Astfel, această măsură nu poate fi considerată ca fiind arbitrară; de asemenea, Curtea a observat că măsura nu impune o sarcină excesivă asupra destinatarilor ei, ea aplicându-se tuturor pensiilor speciale, nu selectiv, nu prevede diferențieri procentuale pentru diversele categorii cărora i se adresează pentru a nu determina ca una sau alta să suporta mai mult ori mai puțin măsura de reducere a venitului obținut dintr-o atare pensie.

Curtea a statuat că partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii. De asemenea, cu referire la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea au în vedere drepturi bănești ce fac obiectul unor creanțe certe, lichide și exigibile, și nu drepturi reglementate pentru viitor. În acest sens, prin Decizia nr. 977 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 10 octombrie 2011, Curtea, în privința cuantumurilor viitoare ale pensiilor aflate în plată, a arătat că acestea nu pot fi subsumate unui drept de proprietate pe care beneficiarul unei pensii l-ar avea. Cuantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil. În aceste condiții, Curtea a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, invocate în sprijinul excepției, nu au incidență în cauză.

II. Distinct de cele arătate prin deciziile menționate, Curtea mai reține următoarele:

1. Dispozițiile legale criticate nu impiedică cu nimic asupra calității de pensionar dobândită în temeiul reglementărilor legale în vigoare la momentul emiterii deciziei de pensionare. Astfel, această decizie este o faptă constitutivă a unei situații juridice realizate înainte de o eventuală intrare în vigoare a prevederilor criticate. Rezultă că, sub aspectul cuantumului pensiei, efectele acestei decizii de pensionare rămân câștigate pe toată perioada cuprinsă între emiterea deciziei de pensionare și momentul la care a intrat în vigoare prezenta lege. Dacă prezenta lege ar fi diminuat sau crescut cuantumul pensiei aflate în plată pe perioada menționată, aceasta cu siguranță ar fi fost retroactivă, încălcând art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât ar fi desființat o *facta praeterita*.

Prin urmare, Curtea constată că ceea ce se subsumează, în mod evident, conceptului de *facta praeterita* este dobândirea calității de pensionar. Însă, cu privire la drepturile rezultate în urma obținerii, se observă că acestea se constituie în veritabile efecte rezultante ale actului de pensionare, ceea ce nu înseamnă că actul de pensionare determină *a priori* și *ad aeternam* cuantumul pensiei/drepturilor aflate în plată.

Astfel, prestațiile de asigurări sociale subsecvente actului de pensionare nu pot fi considerate *ab initio* ca fiind *facta praeterita*. Ele devin *facta praeterita* pe măsura curgerii timpului. Însă cuantumul pensiei la care este îndrituit pensionarul pentru perioada ce urmează unei luni încheiate este mai degrabă un efect viitor al raporturilor juridice trecute — *facta futura*. Așadar, întrucât raportul juridic trecut, în speța de față, se constituie chiar în dobândirea calității de pensionar și toate prestațiile succesive lunare sub forma pensiei sunt *facta futura*, care, astfel cum s-a arătat, pe măsura trecerii timpului devin *facta praeterita*.

2. Legiuitorul, fie el original sau derivat, nu poate modifica pentru trecut — crescând sau diminuând — cuantumul pensiilor legal primite și încasate lunar. Deci, drepturi legal câștigate sunt cele care sunt deja legal încasate cu condiția să fi fost și legal stabilite. De asemenea, drept legal câștigat este, bineînțeles, și calitatea de pensionar.

3. Pensia de serviciu este compusă, principial, din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului, care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială. Acordarea acestui supliment ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia.

4. Obligația statului este aceea de a nu reduce cuantumul pensiei sub nivelul stabilit în sistemul general de pensionare, întrucât, prin calitatea de asigurat la sistemul de asigurări sociale, persoana în cauză și-a garantat dreptul la pensia ordinară tocmai prin plata contribuțiilor. Este un drept pe care l-a obținut și realizat prin plata contribuțiilor legal datorate. De asemenea, nu există un drept constituțional la pensie de serviciu, astfel încât, cu privire la suplimentul acordat de stat, nu se poate susține că este un drept viitor câștigat *ad aeternam* din moment ce este sub condiție.

5. În privința pretensei încălcări a dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea reține că stabilirea stagiilor de cotizare și a metodologiei de calcul al pensiei pentru diferitele categorii profesionale prevăzute la art. 1 din Legea nr. 119/2010 este de competența exclusivă a legiuitorului, care, ținând cont de particularitățile activității desfășurate de către acestea, reglementează reguli specifice, fapt ce nu constituie o discriminare.

Prin Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, Curtea, în privința cadrelor militare în activitate, soldații și gradații voluntari, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale, a statuat că aceștia au beneficiat și continuă să beneficieze de un statut aparte, justificat de natura activității desfășurate, care creează condițiile unei uzuri corporale accentuate prin expunere la pericole de vătămare corporală și chiar de amenințare a vieții. Principiul egalității, așa cum s-a arătat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune uniformitate, ci, dimpotrivă, situații obiectiv diferite justifică și chiar impun instituirea unui tratament juridic diferențiat.

Mai mult, pentru rațiuni ce vizează uniformitatea reglementării în domeniul pensiilor, art. 8 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevede la alin. (2) un stagiul complet de cotizare pentru femei și bărbați în acord cu prevederile Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, și care, după 2015, în privința femeilor, gradual până în anul 2030, va fi la un nivel egal cu cel al bărbaților, respectiv de 35 de ani. Însă art. 8 alin. (3) din aceeași anexă prevede că se va lua în considerare stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor inițiale de pensie, astfel cum a fost reglementat în legislația în vigoare la data stabilirii acestora, în măsura în care acest stagiul de cotizare este mai favorabil beneficiarului, respectiv 25 de ani în privința grefierilor, astfel cum reiese din art. 68 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, și al

personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004. În consecință, rezultă că, de principiu, în privința grefierilor stagiul de cotizare de la alin. (3) anterior referit este mai favorabil datorită numărului mai mic de ani ai stagiului complet de cotizare, astfel încât în privința lor se va putea aplica acest text legal.

6. Mai mult, se observă că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Muñoz Diaz împotriva Spaniei, paragraful 44*, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei, paragraful 55*, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit quantum (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei, paragraful 39*, respectiv *Kopecký împotriva Slovaciei, paragraful 35*). Reducerea sau încetarea plății unui anumit quantum al beneficiului acordat poate constitui o intervenție în privința bunului ce trebuie justificată (*Maggio și alții împotriva Italiei, paragraful 58*). Curtea a arătat că sistemul de securitate socială este expresia solidarității societății în raport cu membrii săi vulnerabili (*Maggio și alții împotriva Italiei, paragraful 61*), aspect esențial pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii (paragraful 63) și că scăderea quantumului pensiei cu aproape 50% nu este de

natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind deci obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din paragraful 63 al hotărârii reiese că o reducere a quantumului pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui quantum al pensiei în funcție de contribuțiile vărsate, și nu în funcție de quantumul concret al salariului (*sistem contributiv versus sistem retributiv*); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă (paragraful 63).

Și în România se constată că eliminarea pensiilor de serviciu nu a reprezentat o sarcină individuală excesivă, această sarcină fiind suportată de cvasimajoritatea personalului care beneficia de astfel de pensii în egală măsură. Ajustarea dictată de principiul contributivității nu numai că elimină un beneficiu suplimentar acordat unor angajați, dar îi integrează pe cvasimajoritatea acestora într-un sistem unic de pensii publice. Totodată, conform jurisprudenței Curții, dreptul la pensie nu este afectat decât atunci când este redusă pensia contributivă (a se vedea Decizia nr. 872 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010); or, în cauza de față, nu se pune o atare problemă, pensia contributivă nefiind în niciun fel afectată sau restrânsă.

În fine, Curtea observă că dispozițiile procedurale cuprinse la art. 3 din Legea nr. 119/2010 nu încalcă cu nimic dispozițiile constituționale invocate, ele reprezentând prevederi de natură tehnică, legiuitorul fiind îndrituit să stabilească modalitatea concretă de calcul al noilor pensii prin trimiterea generală pe care o face la principiile fostei Legi nr. 19/2000 — în prezent trimiterea, desigur, vizează Legea nr. 263/2010.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi*),

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c) și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în dosarele nr. 12.780/63/2010, 3.232/104/2010, 3.130/104/2010, 13.635/63/2010, 13.302/63/2010, 2.866/104/2010, 12.543/63/2010, 11.944/63/2010, 12.209/63/2010, 12.754/63/2010, 3.441/104/2010, 3.359/104/2010, 3.497/104/2010, 3.060/104/2010, 3.498/104/2010, 18.939/63/2010, 12.161/63/2010, 12.753/63/2010, 12.028/63/2010, 3.115/104/2010, 11.935/63/2010, 13.417/63/2010, 13.391/63/2010, 3.020/104/2010, 12.655/63/2010, 12.779/63/2010, 12.448/63/2010, 12.657/63/2010, 3.033/104/2010, 13.422/63/2010, 13.726/63/2010, 13.740/63/2010, 11.737/63/2010, 12.658/63/2010, 3.514/104/2010, 12.778/63/2010, 11.153/63/2010, 15.647/63/2010, 12.542/63/2010, 11.838/63/2010, 11.860/63/2010, 12.659/63/2010 și 13.988/63/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

*) A se vedea opinia separată de la Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară
la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat
pe anul 2011**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2011 cu suma de 5.000 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, și alocarea acesteia bugetelor locale ale unor unități administrativ-teritoriale, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în vederea susținerii sistemului de furnizare a energiei termice pentru populație.

Art. 2. — Ordonatorii principali de credite răspund de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 2011.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 25 noiembrie 2011.
Nr. 1.158.

ANEXĂ

REPARTIZAREA
unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului,
prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, pentru unele unități administrativ-teritoriale

Nr. crt.	Unitatea administrativ-teritorială	Județul	Suma — mii lei —
1.	Brad	Hunedoara	1.000
2.	Lupeni	Hunedoara	500
3.	Petroșani	Hunedoara	500
4.	Târgoviște	Dâmbovița	700
5.	Reșița	Caraș-Severin	900
6.	Pitești	Argeș	600
7.	Caracal	Olt	800
	TOTAL:		5.000

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR
ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE
Nr. 610 din 19 mai 2011

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
Nr. M.46 din 6 iunie 2011

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII,
TINERETULUI ȘI SPORTULUI
Nr. 4.380 din 6 iunie 2011

SERVICIUL DE TELECOMUNICAȚII SPECIALE
Nr. 265 din 24 mai 2011

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII
Nr. 10.201 din 1 iunie 2011

SERVICIUL DE INFORMAȚII EXTERNE
Nr. 149 din 30 mai 2011

ORDIN

privind stabilirea criteriilor sectoriale și pragurilor critice aferente pentru identificarea infrastructurilor critice naționale din sectorul tehnologia informației și comunicațiilor

Pentru aplicarea prevederilor art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011,

în temeiul prevederilor art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare, ale art. 21 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 81/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 10 din Legea nr. 92/1996 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Telecomunicații Speciale, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 23 alin. 3 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 7 alin. (3) din Legea nr. 1/1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Informații Externe, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale, ministrul apărării naționale, ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale, directorul Serviciului Român de Informații și directorul Serviciului de Informații Externe emit prezentul ordin.

Art. 1. — Se stabilesc Criteriile sectoriale și pragurile critice aferente pentru identificarea infrastructurilor critice naționale din sectorul tehnologia informației și comunicațiilor, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritățile publice responsabile, denumite în continuare *APR*, împreună cu persoanele juridice de drept public sau privat care dețin în proprietate, administrează, operează sau furnizează rețele sau servicii din sectorul tehnologia informației și comunicațiilor, denumit în continuare sectorul *TIC*, pun în aplicare prevederile prezentului ordin, în scopul identificării infrastructurilor critice naționale din domeniul de responsabilitate.

Art. 3. — Aplicarea prevederilor prezentului ordin se va realiza pe baza unei metodologii de identificare a infrastructurilor critice din sectorul *TIC*, aprobată prin ordin comun al conducătorilor *APR*.

Art. 4. — În funcție de atribuțiile conferite în condițiile legii, fiecare *APR* poate să propună direct spre desemnare infrastructuri critice din sectorul *TIC*.

Art. 5. — Criteriile sectoriale și pragurile critice aferente sectorului *TIC* pot fi revizuite la propunerea oricăreia dintre autoritățile publice responsabile din acest sector.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Valerian Vreme

Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Daniel Petru Funeriu

Directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale,
Marcel Opreș

Directorul Serviciului Român de Informații,
George Cristian Maior

Directorul Serviciului de Informații Externe,
Mihai-Răzvan Ungureanu

**CRITERII SECTORIALE ȘI PRAGURI CRITICE AFERENTE
pentru identificarea infrastructurilor critice naționale din sectorul tehnologia informației și comunicațiilor**

1. Pentru stabilirea criteriilor și pragurilor critice aferente din sectorul tehnologia informației și comunicațiilor, denumit în continuare sectorul *TIC*, vor fi luate în considerare următoarele aspecte:

- a) importanța națională vitală a serviciilor esențiale din sectorul TIC;
- b) elementele de infrastructură care contribuie, direct sau indirect, la furnizarea serviciilor esențiale;
- c) unicitatea furnizorului sau a serviciului;
- d) cerințele privind operabilitatea și disponibilitatea;
- e) expunerile la vulnerabilități și amenințări directe;
- f) capacitatea de recuperare a funcțiilor;
- g) tipul și destinația serviciului;
- h) cerințele privind prioritatea în furnizarea sau refacerea serviciului;
- i) impactul asupra stării de spirit, confortului sau bunăstării populației.

2. Identificarea infrastructurilor critice din sectorul TIC constă în derularea unui proces format din două etape:

- a) etapa evaluării și identificării serviciilor esențiale care asigură funcțiile vitale ale societății;
- b) etapa identificării elementelor, componentelor sau infrastructurilor critice, care susțin ori furnizează serviciile esențiale.

3. Autoritățile publice responsabile stabilesc următoarele criterii și praguri aferente sectorului TIC care stau la baza identificării infrastructurilor critice naționale:

I. Criterii sectoriale

A. Impactul asupra serviciilor publice destinate persoanelor fizice

- 1. Infrastructuri, componente, sisteme, rețele destinate asigurării serviciilor comunicațiilor de voce, date, internet
 - 2. Sisteme de prelucrare, procesare și stocare a datelor
 - 3. Infrastructuri pentru comunicații de urgență
 - 4. Infrastructuri pentru asigurarea serviciilor de securitate informatică
 - 5. Rețele de transport și emisie radio-TV public (broadcasting)
 - 6. Servicii poștale
- B. Impactul asupra funcției administrative a statului
- 1. Infrastructuri, componente, sisteme, rețele destinate asigurării serviciilor comunicațiilor de voce, date, internet, în conexiune cu securitatea națională
 - 2. Sisteme și rețele de supraveghere, sesizare, avertizare și alertă
 - 3. Infrastructuri și componente destinate telecomunicațiilor de stat
 - 4. Sisteme de prelucrare, procesare și stocare a datelor
 - 5. Infrastructuri pentru asigurarea serviciilor de securitate informatică

6. Rețele de transport și emisie radio-TV public (broadcasting)

7. Capacități de producție, protecție și management al sistemelor criptografice și rețelelor din clasa cifrului de stat

8. Sisteme de comunicații cu destinație administrativ-teritorială

9. Servicii poștale

C. Impactul asupra economiei

1. Infrastructuri, componente, sisteme, rețele destinate asigurării serviciilor comunicațiilor de voce, date, internet, deținute/administrate/utilizate de operatori economici

2. Sisteme de prelucrare, procesare și stocare a datelor

3. Infrastructuri pentru asigurarea serviciilor de securitate informatică

4. Sisteme și rețele de supraveghere, sesizare, avertizare și alertă

5. Servicii poștale

II. Praguri critice potențiale

A. Pragurile critice potențiale aferente serviciilor de comunicații, tehnologia informației și cifrului de stat sunt:

- a) acoperirea teritorială (procent din teritoriul național sau din numărul de comune, orașe, municipii reședințe de județ);
- b) numărul de abonați/utilizatori;
- c) durata indisponibilității;
- d) funcția utilizatorului afectat;
- e) impactul asupra asigurării actului de conducere/decizie/control;
- f) pagubele materiale;
- g) populația afectată sau vătămată;
- h) spațiul geografic afectat.

B. Pragurile critice potențiale aferente rețelelor de transport și emisie radio-TV public (broadcasting) sunt:

- a) gradul de acoperire teritorială (procent din teritoriul național);
- b) gradul de acoperire cu instalații de recepție terestră;
- c) nivelul de securitate al emisiei;
- d) spațiul geografic afectat.

C. Pragurile critice potențiale aferente serviciilor poștale sunt:

- a) acoperirea teritorială (procent din teritoriul național);
- b) populația afectată (număr/procent);
- c) perioada de indisponibilitate, degradarea infrastructurii;
- d) spațiul geografic afectat.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN**privind aprobarea tarifelor pentru deservire generală în transportul feroviar public de călători**

În temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2011 pentru stabilirea principiilor de aplicare a tarifelor de deservire generală în transportul feroviar public de călători, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă tarifele pentru deservire generală în transportul feroviar public de călători, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare începând cu data de 11 decembrie 2011.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 604/2011 pentru aprobarea tarifelor de deservire generală din transportul feroviar public de călători, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 12 august 2011, se abrogă.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu

București, 17 noiembrie 2011.
Nr. 944.

ANEXĂ

TARIFE
pentru deservire generală în transportul feroviar public de călători

A1. Tarif tren regio — R

Zona kilometrică	cls. 1	cls. 2	50% cls. 1	50% cls. 2
	lei	lei	lei	lei
1—10	3,70	3,30	1,85	1,65
11—20	5,20	3,70	2,60	1,85
21—30	7,90	4,40	3,95	2,20
31—40	9,10	5,20	4,55	2,60
41—50	12,00	6,80	6,00	3,40
51—60	12,40	7,30	6,20	3,65
61—70	14,60	9,00	7,30	4,50
71—80	16,40	10,60	8,20	5,30
81—90	18,60	11,80	9,30	5,90
91—100	20,20	12,40	10,10	6,20
101—120	23,80	14,60	11,90	7,30
121—140	27,30	17,20	13,65	8,60
141—160	30,70	19,50	15,35	9,75
161—180	34,70	22,50	17,35	11,25
181—200	38,60	23,80	19,30	11,90
201—250	44,40	27,40	22,20	13,70
251—300	49,90	31,20	24,95	15,60
301—350	54,20	34,70	27,10	17,35
351—400	58,80	36,90	29,40	18,45
401—500	70,70	44,70	35,35	22,35
501—600	81,10	51,60	40,55	25,80
601—700	91,30	58,80	45,65	29,40
701—800	98,20	62,40	49,10	31,20
801—900	105,40	67,40	52,70	33,70
901—1000	111,90	70,80	55,95	35,40
>1000/100 km	8,30	5,90	4,15	2,95

A2. Tarif tren interregio — IR

Zona kilometrică	cls. 1	cls. 2	50% cls. 1	50% cls. 2
	lei	lei	lei	lei
1—10	10,40	7,70	5,20	3,85
11—20	12,40	8,40	6,20	4,20
21—30	14,60	9,30	7,30	4,65
31—40	17,20	10,90	8,60	5,45
41—50	20,30	13,00	10,15	6,50
51—60	22,10	14,10	11,05	7,05
61—70	27,30	17,90	13,65	8,95
71—80	30,90	20,40	15,45	10,20
81—90	34,60	22,90	17,30	11,45
91—100	38,10	25,40	19,05	12,70
101—120	45,10	30,10	22,55	15,05
121—140	51,90	34,80	25,95	17,40
141—160	58,60	39,40	29,30	19,70
161—180	65,10	43,70	32,55	21,85
181—200	71,40	47,80	35,70	23,90
201—250	82,80	54,90	41,40	27,45
251—300	93,80	61,40	46,90	30,70
301—350	104,00	67,30	52,00	33,65
351—400	113,50	72,90	56,75	36,45
401—500	131,60	82,40	65,80	41,20
501—600	145,40	91,80	72,70	45,90
601—700	157,50	101,20	78,75	50,60
701—800	168,20	110,10	84,10	55,05
801—900	177,50	118,20	88,75	59,10
901—1000	186,20	126,30	93,10	63,15
>1000/100 km	10,60	8,30	5,30	4,15

A.3. Tarif de rezervare a locului

Zona kilometrică	Categorია trenului	clasa 1 și clasa 2
		lei
Orice zonă	Regio — R, Interregio — IR	3,30

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

